Ա. Թ.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

ԺԱՄԱՆԱԿ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԹԵՐԹԻ

Ամսագիր, Տարեսկիզբ՝ Յունուարի 1-ին, Տարեվերջ՝ Դեկտեմբեր 31-ին

Ադրես՝ ԱՐԵՎԵԼԻՔ, CONSTANTINOPLE.

Journal de l'Empire Ottoman «ARÉVELK»

Paraît le 15 et le 27 de chaque mois

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԹԵՐԹԻ

ԱՐԵՎԵԼՔ

ՕՐԱԳՐԻՐ

ՊՈՂՈՍԱՆՈՑ ԵՒ ԳՈՒՆԱՊԱՀՈՒԹԵԱՆ ԵՒ ԳՈՒՆԱՒՈՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԻՆ

Ամսագիր 5 մարդկանց, 6 արհեստից ու չորս տարեկան աղջկան համար։

Ամսագիրը կը հրատարակուի ամեն 15 օրը մի անգամ։

Ամսագրի գինն է՝ Կ. Պոլսում, Գալաթիայում, Պերայում և Պրուսայում տարեկան 140 դրուշ, վեց ամսով 70 դրուշ, երեք ամսով 40 դրուշ։ Արտասահման տարեկան 180 դրուշ, վեց ամսով 90 դրուշ, երեք ամսով 45 դրուշ։ Մի համարի գինը 20 փարա։ Հին համարները 10 փարա։

Ամսագրի գինը կանխիկ կը վճարուի։ Ով որ ուզէ ամսագիրը ստանալ իր տունը, պարտաւոր է ամսագրի գինը կանխիկ վճարել։

Ամսագրի գինը կանխիկ վճարելու համար, ամսագրի խմբագրութիւնը ամեն տեղ գործակատարներ չունի։ Ով որ ուզէ ամսագիրը ստանալ, թող գրէ խմբագրութեան, ինքն իր անունը, ազգանունը, ապրած տեղը, գիւղ կամ քաղաք, գաւառ, նահանգ, փողոց, տան համարը, ինչպէս նաև ամսագրի քանի օրինակ ուզելը։ Ամսագրի գինը կանխիկ կամ փոստային մանդատով կը ղրկուի խմբագրութեան

ՄԱՐԴԱՍԻՐԱՑ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱԳԱՀԻ ԱՇԽԱՏԱԿԱԶՄԻ ԵՎ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ ՕՐԳԱՆ
ՀՀ — Լ 2555 տիրաժ 33 էջ
Գին 50 դրամ

Ինչպես ենք մենք ապրում

Ամեն առավոտ, երբ արթնանում եմ, ինձ համար ամենադժվարը ոտքի կանգնելն է։ Ոչ թե որովհետև ծուլ եմ, այլ որովհետև գիտեմ՝ ոտքի կանգնելուց հետո ինչ-որ բան անելու է։ Ինչ-որ բան, որ ես չեմ ուզում անել։ Ինչ-որ բան, որ ես պետք է անեմ։

Ես ապրում եմ Ավանի թիվ 7 շենքի 12-րդ հարկում։ Լիֆտը հաճախ չի աշխատում, ուստի ես սովորել եմ սանդուղքներով իջնել։ Սա ինձ ամեն առավոտ տալիս է մի փոքրիկ հնարավորություն՝ մտածելու, թե ինչ եմ անելու այդ օրը։ Բայց ես գիտեմ, որ չեմ անելու։ Ես միայն կանգնելու եմ, հագնվելու եմ, ու ոտքերս ինքնաբերաբար կտանեն ինձ դեպի նույն տեղը, որտեղ ես արդեն տասնհինգ տարի եմ։

Ես աշխատում եմ Ավանի գրադարանում։ Ոչ, ես գրադարանավար չեմ։ Ես պարզապես աշխատում եմ գրադարանում։ Տարբերությունը մեծ է, բայց ոչ ոք երբեք չի նկատում։ Ես գրքերը դնում եմ դարակների վրա, ստուգում եմ, որ ոչ ոք չվնասի դրանք, և երբեմն պատասխանում եմ հարցերի, որոնք ինձ ոչ մի կերպ չեն վերաբերում։ Օրինակ՝ «Որտե՞ղ է գտնվում Ֆրանսիան» կամ «Ինչպե՞ս կարելի է հեռացնել ժայռաբույսի բիծը»։ Ես գիտեմ երկու հարցերի պատասխանը, բայց ոչ մեկին չեմ ասում։

Ամուսինս՝ Արամը, ասում է, որ ես պետք է ավելի շատ խոսեմ մարդկանց հետ։ Նա ասում է, որ ես «փակվել եմ իմ մեջ»։ Ես պատասխանում եմ, որ ես ամեն օր խոսում եմ հարյուրավոր մարդկանց հետ, ուստի ինձ համար արդեն բավական է։ Նա ժպտում է և ասում, որ ես չեմ հասկանում։ Ես էլ ժպտում եմ և ասում, որ ինքն էլ չի հասկանում։ Այդպես էլ ավարտվում է մեր զրույցը։

Մենք ունենք մի որդի՝ Գևորգը, որը 19 տարեկան է և ապրում է Երևանում։ Նա սովորում է ճարտարագիտական համալսարանում և շատ հազվադեպ է զանգահարում։ Ես հասկանում եմ նրան։ Ես էլ եմ զանգահարել մայրիկիս միայն այն ժամանակ, երբ ինչ-որ բան է պատահել։ Կյանքը սովորաբար այդպես է դասավորվում։

Երեկոյան ես տուն եմ գալիս նույն ճանապարհով, որով եկել եմ առավոտյան։ Ճանապարհին կանգ եմ առնում «Նարեկ» սրճարանում, որտեղ պատվիրում եմ մի բաժակ թեյ և նստում պատուհանի մոտ։ Այդ պահերին ես ամենաերջանիկն եմ զգում ինքս ինձ։ Ոչ որովհետև որևէ բան կատարյալ է, այլ որովհետև ոչինչ չի պահանջում ինձանից։

Գիշերը, երբ պառկում եմ քնելու, ես միշտ մտածում եմ, որ վաղը ամեն ինչ կարող է փոխվել։ Որ ես կարող եմ զանգահարել Գևորգին, կամ Արամը կարող է ինքն առաջարկել գնալ զբոսնելու, կամ ես կարող եմ գտնել մի գիրք, որը ստիպի ինձ մտածել, թե ինչու եմ ես ապրում այսպես։ Բայց ես գիտեմ, որ ոչինչ չի փոխվելու։ Եվ ես քնում եմ։

Ես ապրում եմ Ավանի թիվ 7 շենքի 12-րդ հարկում։ Լիֆտը հաճախ չի աշխատում, ուստի ես սովորել եմ սանդուղքներով իջնել։ Սա ինձ ամեն առավոտ տալիս է մի փոքրիկ հնարավորություն՝ մտածելու, թե ինչ եմ անելու այդ օրը։ Բայց ես գիտեմ, որ չեմ անելու։ Ես միայն կանգնելու եմ, հագնվելու եմ, ու ոտքերս ինքնաբերաբար կտանեն ինձ դեպի նույն տեղը, որտեղ ես արդեն տասնհինգ տարի եմ։

Ես աշխատում եմ Ավանի գրադարանում։ Ոչ, ես գրադարանավար չեմ։ Ես պարզապես աշխատում եմ գրադարանում։ Տարբերությունը մեծ է, բայց ոչ ոք երբեք չի նկատում։ Ես գրքերը դնում եմ դարակների վրա, ստուգում եմ, որ ոչ ոք չվնասի դրանք, և երբեմն պատասխանում եմ հարցերի, որոնք ինձ ոչ մի կերպ չեն վերաբերում։ Օրինակ՝ «Որտե՞ղ է գտնվում Ֆրանսիան» կամ «Ինչպե՞ս կարելի է հեռացնել ժայռաբույսի բիծը»։ Ես գիտեմ երկու հարցերի պատասխանը, բայց ոչ մեկին չեմ ասում։

Ամուսինս՝ Արամը, ասում է, որ ես պետք է ավելի շատ խոսեմ մարդկանց հետ։ Նա ասում է, որ ես «փակվել եմ իմ մեջ»։ Ես պատասխանում եմ, որ ես ամեն օր խոսում եմ հարյուրավոր մարդկանց հետ, ուստի ինձ համար արդեն բավական է։ Նա ժպտում է և ասում, որ ես չեմ հասկանում։ Այդպես էլ ավարտվում է մեր զրույցը։

Մենք ունենք մի որդի՝ Գևորգը, որը 19 տարեկան է և ապրում է Երևանում։ Նա սովորում է ճարտարագիտական համալսարանում և շատ հազվադեպ է զանգահարում։ Ես հասկանում եմ նրան։ Ես էլ եմ զանգահարել մայրիկիս միայն այն ժամանակ, երբ ինչ-որ բան է պատահել։ Կյանքը սովորաբար այդպես է դասավորվում։

Երեկոյան ես տուն եմ գալիս նույն ճանապարհով, որով եկել եմ առավոտյան։ Ճանապարհին կանգ եմ առնում «Նարեկ» սրճարանում, որտեղ պատվիրում եմ մի բաժակ թեյ և նստում պատուհանի մոտ։ Այդ պահերին ես ամենաերջանիկն եմ զգում ինքս ինձ։ Ոչ որովհետև որևէ բան կատարյալ է, այլ որովհետև ոչինչ չի պահանջում ինձանից։

Գիշերը, երբ պառկում եմ քնելու, ես միշտ մտածում եմ, որ վաղը ամեն ինչ կարող է փոխվել։ Որ ես կարող եմ զանգահարել Գևորգին, կամ Արամը կարող է ինքն առաջարկել գնալ զբոսնելու, կամ ես կարող եմ գտնել մի գիրք, որը ստիպի ինձ մտածել, թե ինչու եմ ես ապրում այսպես։ Բայց ես գիտեմ, որ ոչինչ չի փոխվելու։ Եվ ես քնում եմ։

Ֆիկուսի խոսքը

Ես ֆիկուս եմ։ Ես ապրում եմ այս սենյակում արդեն տասնհինգ տարի։ Ես չգիտեմ, թե ինչ է տարի, բայց գիտեմ, որ ես միշտ այստեղ եմ եղել։ Ես տեսել եմ, թե ինչպես է արևը սահում պատի երկայնքով, ինչպես է անձրևը թակում պատուհանին, ինչպես է ձյունը ծածկում փողոցը։ Ես տեսել եմ ամեն ինչ, որովհետև ես չեմ կարող աչքերս փակել։

Ինձ ջրում են շաբաթը երկու անգամ։ Երբեմն՝ երեք, եթե տերը մոռանում է, թե ինչ օր է։ Ես չեմ նեղանում։ Ես հասկանում եմ, որ նա զբաղված է։ Նա միշտ շտապում է, միշտ նայում է հեռախոսին, միշտ ինչ-որ տեղ է գնում։ Ես նրան չեմ նախատում։ Ես պարզապես աճում եմ։

Ես ունեմ տասնչորս տերև։ Ես գիտեմ, որ դրանք տասնչորսն են, որովհետև մի անգամ մի երեխա հաշվեց։ Նա նստել էր գետնին, ես նրա կողքին էի, և նա ինձ հետ խոսում էր։ Ես չեմ հիշում, թե ինչ էր ասում, բայց հիշում եմ, որ նա ինձ հետ խոսում էր։ Դա ինձ դուր եկավ։

Ես ունեմ մի հարևան՝ մի մեծ կաղնի, որը կանգնած է պատուհանից ոչ հեռու։ Նա ինձանից շատ մեծ է, և ես նրան նախանձում եմ։ Նա կարող է տեսնել ամբողջ փողոցը, իսկ ես՝ միայն պատը։ Բայց նա ասում է, որ ես ավելի հանգիստ կյանք ունեմ, որովհետև ինձ չեն կտրում։ Ես չգիտեմ, թե ինչ է կտրելը, բայց կարծում եմ, որ դա վատ է։

Ես ունեմ մի ընկեր՝ մի կակտուս, որը կանգնած է հյուրասենյակի պատուհանի մոտ։ Նա ասում է, որ ես շատ եմ խոսում։ Ես ասում եմ, որ նա շատ է լռում։ Մենք վիճում ենք այդ մասին արդեն երկու տարի։ Ես կարծում եմ, որ մեր վեճը երբեք չի լուծվի, որովհետև նա չի լսում, իսկ ես չեմ կարող դադարել։

Ես ապրում եմ Ավանի թիվ 7 շենքի 12-րդ հարկում։ Լիֆտը հաճախ չի աշխատում, ուստի ես սովորել եմ սանդուղքներով իջնել։ Սա ինձ ամեն առավոտ տալիս է մի փոքրիկ հնարավորություն՝ մտածելու, թե ինչ եմ անելու այդ օրը։ Բայց ես գիտեմ, որ չեմ անելու։ Ես միայն կանգնելու եմ, հագնվելու եմ, ու ոտքերս ինքնաբերաբար կտանեն ինձ դեպի նույն տեղը, որտեղ ես արդեն տասնհինգ տարի եմ։

Ես աշխատում եմ Ավանի գրադարանում։ Ոչ, ես գրադարանավար չեմ։ Ես պարզապես աշխատում եմ գրադարանում։ Տարբերությունը մեծ է, բայց ոչ ոք երբեք չի նկատում։ Ես գրքերը դնում եմ դարակների վրա, ստուգում եմ, որ ոչ ոք չվնասի դրանք, և երբեմն պատասխանում եմ հարցերի, որոնք ինձ ոչ մի կերպ չեն վերաբերում։ Օրինակ՝ «Որտե՞ղ է գտնվում Ֆրանսիան» կամ «Ինչպե՞ս կարելի է հեռացնել ժայռաբույսի բիծը»։ Ես գիտեմ երկու հարցերի պատասխանը, բայց ոչ մեկին չեմ ասում։

Ամուսինս՝ Արամը, ասում է, որ ես պետք է ավելի շատ խոսեմ մարդկանց հետ։ Նա ասում է, որ ես «փակվել եմ իմ մեջ»։ Ես պատասխանում եմ, որ ես ամեն օր խոսում եմ հարյուրավոր մարդկանց հետ, ուստի ինձ համար արդեն բավական է։ Նա ժպտում է և ասում, որ ես չեմ հասկանում։ Այդպես էլ ավարտվում է մեր զրույցը։

Մենք ունենք մի որդի՝ Գևորգը, որը 19 տարեկան է և ապրում է Երևանում։ Նա սովորում է ճարտարագիտական համալսարանում և շատ հազվադեպ է զանգահարում։ Ես հասկանում եմ նրան։ Ես էլ եմ զանգահարել մայրիկիս միայն այն ժամանակ, երբ ինչ-որ բան է պատահել։ Կյանքը սովորաբար այդպես է դասավորվում։

Երեկոյան ես տուն եմ գալիս նույն ճանապարհով, որով եկել եմ առավոտյան։ Ճանապարհին կանգ եմ առնում «Նարեկ» սրճարանում, որտեղ պատվիրում եմ մի բաժակ թեյ և նստում պատուհանի մոտ։ Այդ պահերին ես ամենաերջանիկն եմ զգում ինքս ինձ։ Ոչ որովհետև որևէ բան կատարյալ է, այլ որովհետև ոչինչ չի պահանջում ինձանից։

Գիշերը, երբ պառկում եմ քնելու, ես միշտ մտածում եմ, որ վաղը ամեն ինչ կարող է փոխվել։ Որ ես կարող եմ զանգահարել Գևորգին, կամ Արամը կարող է ինքն առաջարկել գնալ զբոսնելու, կամ ես կարող եմ գտնել մի գիրք, որը ստիպի ինձ մտածել, թե ինչու եմ ես ապրում այսպես։ Բայց ես գիտեմ, որ ոչինչ չի փոխվելու։ Եվ ես քնում եմ։

ՄՇԱԿ

Ամսագիր գրականության, գիտության և հասարակական կյանքի

Հրատարակվում է Թիֆլիսում

ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԻՒՆ

Տարեկան բաժանորդագինը՝ Թիֆլիսում և գավառներում ուղարկելով՝ 5 ռուբ., արտասահմանում՝ 6 ռուբ.

Առանձին համարը՝ 20 կոպ.

Բաժանորդագրվում է «Մշակի» խմբագրատանը, Թիֆլիս, Գոգոլի փող., № 9, տուն Մելիք-Ազարեանցի։

Ձեռագրերը չեն վերադարձվում։

Անանուն նամակները չեն ընդունվում։

Հասցեն փոխելու դեպքում բաժանորդները պիտի հայտնեն նաև իրենց նախկին հասցեն։

Հրատարակչական գրասենեակը բաց է ամեն օր, բացի տոներից, առաւօտեան ժամը 9-ից մինչև երեկոյեան ժամը 5-ը։

Ընդունում է հայտարարութիւններ՝ 1 տողը 10 կոպ., կրկնութեան դէպքում՝ 5 կոպ.։

Ընդունում է նաև բաժանորդագրութիւններ։

ԽՄԲԱԳՐԱՏԱՆ ՀԱՍՑԵ

Թիֆլիս, Գոգոլի փող., № 9, տուն Մելիք-Ազարեանցի։

Ընդունելութեան ժամերը՝ առաւօտեան 9-ից մինչև կէսօր։

Հեռաձայն № 9։

Խմբագրատան հեռաձայնը՝ ամեն օր, բացի տօներից, առաւօտեան ժամը

ԳՈՒՆԱՎՈՐ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՐԿԱՎՈՐ ՄԱՐՄԻՆՆԵՐ

Ա. ՏԱՐԱԾՔ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՈՂԻՆ ՎՐԱ